

фотографията. Уших му черно перде за прозореца в кухнята и там на тъмно промиваше снимки. Можете да си представите как малкото ни 50 кв. жилище беше отрупано с колби, епруветки, най-различни химикали, всевъзможни уреди за произвеждане и изследване на електрически ток, трансформатори, Румкорфови спирали, Лайденски стъкленици, уреди за промиване на снимки, най-различни проявители, фотоапарати, микроскоп, телескоп, осцилограф и разбира се огромен брой книги – философски, научни и художествени, които вече слагахме по земята. Всички тези вещи растяха неимоверно бързо и заплашваха да ни затрупат. В целия този привиден хаос обаче цареше необикновен ред. Той знаеше мястото на всяка вещ. „Не мога да си позволя да губя време в търсене“ - ми казваше той и ми забраняваше да подреждам нещата му от страх, че нещо ще размества.

А какво по-особено от това да се занимаваш едновременно с литература и наука, особено когато науката е ветеринарна медицина. Димитър Димов беше професор по анатомия на домашните животни в Зоологическия факултет. Изнасяше редовно лекции и изпитваше стотици студенти през всяка изпитна сесия. Тук е мястото да спомена и за един друг негов талант. Той рисуваше превъзходно. Когато отиваше на лекции, си носеше от вкъщи цветни тебешери, с които е рисувал върху черната дъска различните органи и части от животните, за които е преподавал. Всичко е било толкова красиво, като картина, че след това студентите не са искали да избърсват дъската. Близките му са мислели, че след завършване на гимназията Д. Димов ще следва в Художествената академия, но той записва ветеринарна медицина, защото още от юношеските си години е мечтаел да отиде в Южна Америка, а там по това време подходяща професия е била именно тази - на ветеринарния лекар. Докато следва Д. Димов учи усилено и испански, за да може да прочете в оригинал „най-великото проиведение на всички времена - „Дон Кихот“.

Странно наистина, как този човек, който умееше така тънко и проникновено да анализира сложните страни на човешката психика, е могъл да усвоява същевременно науки, които стоят така диаметрално противоположно на неговото призвание. Но докато през по-голямата част от живота си той не е могъл да се откаже нито от едната, нито от другата си професия, тъй като съчетанието на двете му е давало необходимото душевно равновесие, то през последните години той мечтаеше да се отдаде само на писателски труд. Това обаче не можеше да си позволи, понеже професорството му осигуряваше един постоянен доход, на който разчиташе.